

1. KAPITOLA

* * * * *

PŘISTÁNÍ

Nerodíme se jen sami pro sebe.

– Marcus Tullius Cicero

1.

Kira prudce otevřela oči.

Proč se probudila? Nějaká změna v okolním prostředí probrala Měkké ostří a to zase ji. Téměř nezatelná úprava vzdušných proudů, které cirkulovaly *Šnekem*. Vzdálený hukot strojů probouzejících se k životu. Mírný pokles jinak dusivé teploty. Něco.

Poplašeně sebou trhla a podívala se na tlakovou komoru. Medúzák Itari byl pořád uvnitř, kde taky měl být, obalený vyloučeným kokonem a sotva viditelný v červeném světle dlouhé lodní noci.

Kira s úlevou vydechla. Opravdu nechtěla s tím medúzákem bojovat.

„G-Gregoroviči?“ zeptala se. Její hlas zněl po dlouhém mlčení chraptivě. Odkáslala si a zkusila to znovu, ale lodní mozek pořád neodpovídal. Zeptala se jinak: „Morven, jsi tady?“

„Ano, slečno Navárezová,“ odpověděla pseudointeligence *Šneka*.

„Kde jsme?“ Kira měla tak vyschlé hrdlo, že pořád spíš chrčela. Zkusila polknout, i když neměla v ústech dost slin.

„Právě jsme dorazili do cíle,“ řekla Morven.

„Ke Slunci,“ zachraptěla Kira.

„Přesně tak, slečno Navárezová. Do Sluneční soustavy. *Šnek* se před čtyřmi minutami a jednadvaceti vteřinami vynořil z RNS. Probíhá

standardní příletový postup. Kapitán Falconi a zbytek posádky budou brzy vzhůru.“

Dokázali to. Opravdu to dokázali. Kira ani nechtěla myslet na všechny věci, které se mohly po odletu ze soustavy 61 Cygni před šesti měsíci zvrtnout.

Téměř jí ani nepřipadalo reálné, že letěli tak dlouho. Hibernace, ať už umělá, či jiná, dokázala zázraky.

„Přivítal nás někdo?“ zeptala se.

„Ano, slečno Navárezová,“ odpověděla Morven okamžitě. „Přišlo čtrnáct vzkazů z monitorovacích stanic SVV. Vysvětlila jsem jim, že posádka momentálně není k dispozici, nicméně místní úřady trvají na tom, abychom co nejdříve sdělili, odkud jsme přiletěli a za jakým účelem. Jsou docela znepokojení, slečno Navárezová.“

„Jo, jasně,“ zahučela Kira. S SVV to může vyřídít Falconi, až se probudí z hibernace. Ten byl na takové věci dobrý. Kromě toho Kira věděla, že za *Šneka* bude chtít mluvit Falconi jako kapitán.

Připadala si nepříjemně zatuhlá, ale začala se vymotávat ze sítě a přihrávek, z nichž si poblíž tlakové komory vytvořila lůžko

Její ruka.

Předloktí a ruka, které si usekla na té medúzácké lodi, se... znovu objevily. Kira ruku užasle a nevěřícně zvedla a otočila s ní, aby si ji prohlédla. Zkusmo sevřela a rozevřela prsty.

Nezdálo se jí to. Ta ruka byla skutečná. Dotkla se jí druhou rukou a ucítila, jak prsty přejíždějí po prstech. Od posledního probuzení uplynulo jenom pět dní a za tu dobu Měkké ostří vytvořilo dokonalou repliku tkání, o něž přišla.

Nebo snad ne?

Kiřiny myšlenky prostoupil náhlý strach. Zhluboka se nadechla, soustředila se na hřbet ruky a silou vůle přiměla Měkké ostří, aby se stáhlo.

Měkké ostří poslechlo a Kira tiše vykřikla, když se tvar její ruky prohnul dovnitř a roztekl se jako zmrzlina za horkého letního dne. Kira ucukla – duševně i fyzicky – a přitom ztratila soustředění. Měkké ostří se okamžitě vrátilo na místo a znovu zaujalo tvar chybějící končetiny.

Kiře se zalily oči slzami. Zamrkala a přemohl ji hořký pocit ztráty. „Sakra,“ zahučela, rozzlobená sama na sebe. Proč ji chybějící ruka tolik zasáhla? Získat náhradu ruky nebo nohy nebyl zase tak velký problém.

Jenže byl. Ta ruka k ní patřila. Mezi myslí a hmotou neexistoval žádný předěl. Ta ruka byla součástí toho, jak se vnímala po celý život až k Bughuntu, a bez ní si Kira připadala neúplná. Na chvilku doufala, že je zase celá, ale ne, tak tomu nebylo.

Přesto, měla aspoň nějakou ruku, a to je lepší než nemít nic. A skutečnost, že Měkké ostří dokázalo napodobit chybějící končetinu, byl důvod k optimismu. Proč to udělalo až teď, a ne dřív? Protože vědělo, že se blíží k cíli? Jako ukázkou spolupráce, k níž se ho snažila vycvičit celou cestu od Bughuntu? Kira neznala odpověď, ale výsledek i tak potvrzoval správnost její snahy. Měkké ostří jednalo z vlastní vůle (byť možná vedené jejím nevyssloveným přáním), a navíc konstruktivně.

Kira si znovu prohlédla ruku – žasla nad tím, jaké jsou na ní detaily. Pokud to dokázala posoudit, jednalo se o téměř dokonalou kopii originálu. Jediný rozdíl, kterého si všimla, byla mírně odlišná hustota: nová ruka jí připadala nepatrně těžší. Ale to byla malá změna, sotva zjiřitelná.

Ještě chvíli zkoušela pohyblivost nových prstů a pak se zvedla z lůžka. Pokusila se z překryvů zjistit datum a teprve tehdy si uvědomila, že – jako během cesty k Bughuntu – kontaktní čočky vstřebalo Měkké ostří.

Opožděně si vzpomněla na krabičku s náhradami, které pro ni vytiskl Vishal. Vyloučila ji z přihrávek a opatrně si vložila čočky do očí.

Zamrkala úlevou, když uviděla nabíhající překryvy. *A je to.* Znovu si připadala jako plně funkční člověk.

Odolala pokušení otevřít si zprávy a vydala se od tlakové komory. Odrážela se od stěn, dokud nedospěla ke středu *Šneka*, a pustila se hlavní šachtou nahoru.

Loď byla pořád tak tichá, prázdná a temná, že působila jako opuštěná. Nebýt hučení větráků, mohlo se jednat o vrak unášený vesmírem bůhvíjak dlouho. Kira se cítila jako průzkumnice která se pohybuje po chodbách kdysi dávno obývaných jinými lidmi..., nebo jako badatelka, která otevřela stovky let staré mauzoleum.